

Oooohhhh!

[Digitalt teater](#)

Mombie – livestreamet, pink kvindefortælling

Team Teatret

[ANMELDELSE](#) 28.01 2021

Mombie, Team Teatret. Foto: Mingo Photo.

Trine Wøldiche:
anmelder og skribent

DEL

[Mombie](#), 27. og 29. jan. Team Teatret

Jeanette Munzerts nye dramatik *Mombie* kommer aldrig til sin ret i Team Teatrets livestreamede udgave, hvor publikum hjemme i stuerne må vente næsten en halv time, før der er styr på teknikken, og derfor aldrig får starten med.

I 2020, da landet og teatrene blev lukket ned første gang, måtte [Team Teatret](#) i Herning aflyse premieren på deres nye forestilling *Mombie*. I stedet fik Anne Zacho Søgaards iscenesættelse af Jeanette Munzerts tekst en ny premieredato 23. januar 2021. En dato, der igen blev forstyrret af pandemien, og derfor valgte Team Teatret i stedet at sætte billetter i salg til to aftener med livestreaming af *Mombie*.

Onsdag aften sidder hele redaktionen på ISCENE klar til at se forestillingen. Hver for sig i vores respektive hjem, naturligvis. Da klokken bliver 19.30 og livestreamen begynder, er vi 188 publikummer, der ser med. Lyden af småsnak flyder ud af højttalerne, næsten som kunne vi høre de andre forventningsfulde tilskuere på publikumsrækkerne, hvilket som udgangspunkt er en fin måde at opbygge stemning på. Men billedet er meget mørkt, og da teaterleder Dorthe Bébe træder frem for at byde velkommen, ligner kvaliteten mest af alt en 20 år gammel hjemmevideo fra en skoleforestilling. Det bliver ikke bedre af, at Bébe filmes skråt fra højre og end ikke ser i retning af kameraet.

Mombie, Team Teatret. Foto: Mingo Photo.

En rodet start

Lyden hakker lidt, og billedet fryser jævnlige, men forestillingen går i gang. Vi er nu næsten 250, der ser med – om det så skyldes, at mange kommer for sent, eller at det lille tal på skærmen har en anelse forsinkelse, vides ikke.

Der kommer bedre lys på scenen og Laura Rasmussens pink scenografi dukker op. Når kvinder er i fokus, er pink åbenbart et must – som det også sås i Niels Erlings iscenesættelse af *Jeg tror, jeg elsker Wonder Woman* på [Teater Grob](#) sidste år. Hele scenerummet er dækket af noget, der ligner et camouflagetæppe i lyserød. Bagerst i venstre side, hævet op over alt andet, står et lyserødt toilet og foran det en lyserød vaskemaskine. Midt på gulvet står et sæt børnemøbler i mørk pink og til højre et stort dukkehus. De fire skuespillere, der dukker op, er klædt som overdimensionerede dukkehusdukker. Manden, spillet af Stig Reggelsen Skjold, er iført gul paryk, blåternet skjorte, blå bukser og røde sko. Og de to yngste kvinder på scenen har matchende rødhårede parykker og korte, stribede kjoler i henholdsvis grøn og pink.

”Er du klar til, at dit liv som kvinde for alvor skal til at begynde,” siger Marie Vestergård Jacobsens pinkklædte kvinde. Måske svarer Line Vejgaard Kjær i den grønne kjole, men der er stort set ingen lyd på hendes mikrofon, og derefter fryser billedet helt. Jeg opdaterer siden, genstarter hele browseren, og får indimellem små brudstykker af lyd. Situationen er den samme hjemme hos mine to kolleger. Vi aner ikke, hvad der sker i forestillingen. Vi ved ikke, hvem personerne på scenen er, og vi hører ikke om deres udfordringer.

Mombie, Team Teatret. Foto: Mingo Photo.

Direkte fra fryser til fødsel

Der er gået næsten ti minutter, da billedet pludselig vender tilbage og Line Vejgaard Kjær ligger på ryggen på den pink vaskemaskine – tilsyneladende midt i en fødsel. Hun vender blikket ud mod publikumsrækkerne og råber ”Hvad laver alle de mennesker her?” Jeg når lige at tænke over det komiske i det udsagn, nu hvor salen er tom, og så forsvinder billedet og afløses af en pauseskærm med teksten ”Teknisk uheld. Vi beklager”.

Det her kan måske føles som en meget lang indledning. Men pointen er, at klokken bliver 19.52, før billedet af scenen igen vender tilbage. Efter dette tidspunkt er der ingen tekniske udfordringer længere. Billede og lyd fungerer – og det samme gør Line Vejgaard Kjærs mikrofon. Men historien genoptages fra scenen med fødslen, og selvom jeg får alt derefter med, så er jeg gået glip af hele starten, hvor personerne introduceres og koncept og problemstilling udrulles. Jeg forstår, at de to unge kvinder er to sider af samme person, som viser din indre splittelse i kvinden.

Hanne Windfeld spiller rollen som svigermor, der klarer alle opgaver i hjemmet med rengøring og madlavning og børnepasning, og stadig derefter har overskud til at synes, det er hårdt for hendes søn at gå på arbejde. Og svigermor er skurken i historien, hvilket føles lidt som en gammel travet. Line Vejgaard Kjærs kvinde indtager morrollen, men er også en ambitiøs arbejds kvinde, der skriver på noget. Først et godt stykke inde i fortællingen står det klart, at hun skriver dramatik (måske det blev forklaret i begyndelsen). Hun skriver på en forestilling om kvinder – og om kvindebilleder – og er måske en karakter, der bygger på Munzert selv.

Mombie, Team Teatret. Foto: Mingo Photo.

Offer, helt eller bare udmattet

Den samlede oplevelse af *Mombie* bliver temmelig rodet. Det er vanskeligt at afgøre, hvad Jeanette Munzert vil fortælle. Og Anne Zacho Søgaards iscenesættelse gør ikke for alvor billedet mere klart. Vil hun vise, at kvinder har det hårdt? At mænd aldrig hjælper til? Eller at det er kvinden selv, der ikke lader manden hjælpe?

Mombie peger i alle mulige retninger. Ønsker forestillingen at fremstille kvinden som et overmenneske, der modsat manden klarer alt? Det lyder sådan i det eventyr om prinsesseridderen, som Marie Vestergård Jacobsen fortæller. Line Vejgaard Kjær indtager hovedrollen som prinsessen, der kæmper mod den onde heks, som naturligvis er svigermoren, og redder manden med det usædvanligt lange lem, der er fanget i et højt tårn. Eller er kvinden en udmattet eksistens, der blot forsøger at agere superhelt? Det kunne scenen, hvor Line Vejgaard Kjær skifter til superheltekostume og rapper om sine egne gerninger, tyde på. "Jeg er en mombie. En fucking udmattet zombie".

Det er et ambitiøst projekt at livestream en teaterforestilling. Team Teatret har fat i noget af det rigtige, når de bruger flere kameraer og skifter mellem vinklerne fra publikumsrækkerne. Nogle billeder zoomer let ind mens andre giver overblik over hele scenen. Men der skal simpelthen være styr på teknikken før en premiere. Især når man tager penge for billetterne – hvilket jo burde være reglen mere end undtagelsen, hvis teatrene fortsat skal eksistere. Derfor kan *Mombie* ikke anmeldes på vanlig vis med stjerner. Det må vente til et senere tidspunkt, hvis forestillingen opsættes igen med publikum i salen.

Se forestillingens trailer [her](#).

Læs mere [her](#).

Tekst: Jeanette Munzert. **Instruktion:** Anne Zacho Søgaard. **Komponist:** Turkman Souljah. **Scenograf:** Laura Rasmussen. **Medvirkende:** Line Vejgaard Kjær, Hanne Windfeld, Stig Reggelsen Skjold og Marie Vestergård Jacobsen. **Livestreaming** fra Team Teatret 27. og 29. januar 2021.

I SCENE

**SKRIV DIG OP
TIL VORES
NYHEDSBREV**

Klik her

*Bringer dig tættere på
scenekunsten*

